

Gazdag István

Nyugat: a disszidensek hajnala

2014

<http://www.demokrata.hu/cikk/antidogma-gazdag-istvan-nyugat-disszidensek-hajnala>

Nyugaton eljött a PC-norma megszegésének ideje, ami a disszidencia mint társadalmi jelenség robbanásszerű növekedésével jár: disszidens írók elutasítják a környező konformizmust; disszidens művészek elvetik a kortárs „nem-művészet” (non-art) kánonjait; politikai disszidensek nem asszisztálnak többé az intézményesített pártokrácia virsajtjához; gazdasági disszidensek remete életmóddal láznak a fiskális állam ellen; erkölcsi disszidensek elítélik a homoszexuális házasság intézményét; nacionalista disszidensek szembeszállnak az európai népességek lecserélését célzó bevándorló-invázióval; pacifista disszidensek nemet mondanak az atlantista-cionista háborús uszítóknak.

A szovjet másként gondolkodóknak jó sajtójuk volt Nyugaton a '70-es években, mert lehetővé tették a Szovjetunió bírálatát az emberi jogok alapján (amelyek jogi corpora akkoriban kezdett kialakulni), és különösen a többnyire zsidó másként gondolkodók kivándorláshoz való joga alapján. Ugyanakkor a kommunizmus rejtett valóságát is felfedték, még ha valójában már mindent tudtak róla Viktor Kravcsenko óta (A szabadságot választottam, 1946), sőt jóval korábban is. Emlékezhetünk többek között Vlagyimir Bukovszkij, Alekszandr Zinovjev, Leonyid Pliusc és persze Alekszandr Szolzsenyicin nevére, akik azonban kezdték kevésbé érdekelni a Nyugatot, amikor kijelentették, hogy a „szabad világ” sem maga a Paradicsom, és még kevésbé, amikor a kommunizmus bukása után inkább hazatértek Oroszországba, mint például Szolzsenyicin.

A disszidencia jelensége egy rendszer elhasználódását jelzi, a disszidensek megjelenése pedig azt, hogy a rendszernek kezd bealkonyulni. A disszidencia ugyanis megfelel annak a ténynek, hogy egy előre nem látható napon és módon a rendszer egyes alattvalói elhatározzák, hogy többé már nem vesznek részt az össznépi konszenzusban, ráadásul elfogadva azt is, hogy ennek személyesen viselik az ódiumát. Ez azt jelenti, hogy többé már nem hisznek a rendszerben, amelyben élnek,

és nem félnek a megváltoztatását akarni. Így a főleg a rezsim által elkényeztetett értelmiségiek és kutatók között verbuválódott szovjet disszidensek megmutatták, hogy a kommunista mítosz már a „proletariátus élgárdáját” sem lelkesíti. Ahogyan azt Szolzsenyicin írja A tölgy és a borjú című esszéjében, a disszidencia létezése ismételt pörölycsapásokkal sújtotta a szovjet rezsimet, amelyek annál is rettenetesebbek voltak, mert magából a rendszerből jöttek. Egy makacs borjú végül képes kidönteni egy öreg tölgyet is.

Ma a disszidencia Nyugaton bukkan fel újra. Julian Assange, Bradley Manning és Edward Snowden ugyanis a XXI. század disszidensei, és egykori szovjet előfutáiraikhoz hasonlóan előre jelzik, hogy a nyugati rendszer belülről repedezik. Noha angolszászok, tehát a nyugati rendszer domináns népeiségéből származnak, ez a három disszidens egy napon elhatározta, mégpedig előre nem látható módon, hogy felfedik a világ előtt az amerikai politika rejtett valóságát, fényt derítve arra a titkos lehallgató tevékenységre, amellyel az amerikai NSA a világ kommunikációját kémleli, és amelyben Snowden maga is közreműködött, vagy megszervezte titkos amerikai katonai és diplomáciai dokumentumok kiszivárogtatását a WikiLeaksen keresztül, amelyre Assange és Manning vállalkozott.

Ezek a disszidensek bizonyára tisztában voltak a kockázatokkal, amelyeknek kitették magukat. Mégis felvállalták azokat, ezzel is bizonyítva, hogy az igazság követelményét magasabbra helyezik, mint a saját biztonságukat vagy a nyugati rendszerrel szembeni lojalitásukat. Disszidenciájuk a telekommunikációs hálózatot és az internetet is érinti, tehát a nyugati rendszer reaktorának szívéét és a népi elégedetlenség fő vektorát. Mindhárman fiatalok, ami azt mutatja, hogy az elégedetlenség egyre mélyebbre hatol a rendszerben.

A nyugati disszidensek sorsa egyáltalán nem irigylésre méltóbb, mint a szovjeteké volt. Ez utóbbiak természetesen nem találtak volna menedékre a Varsói Szerződés tagállamaiban, és ugyanez a helyzet a XXI. század disszidenseivel is: a nyugati blokk egyetlen „szabad” országa sem kockáztatta meg, hogy befogadja őket, és packázzon az amerikai „nagy testvérrel” (még azok sem, amelyeket kikémlelt az NSA), noha valamennyit elárasztják a világ minden részéről érkező menekültek. Az oligarchia médiája persze „bűnözőknek” és „huligánoknak” titulálja ezeket a disszidenseket, ahogyan a szovjet pártsajtó is tette egykor.

Manning, aki már 1200 napot töltött a rácsok mögött, 35 év börtönt kapott, még ha el is került az „ellenséggel való összejátszás” vádját, amely életfogytiglanit jelentett volna számára. (Mellesleg szólva az amerikai katonai ügyészség a világ maradékát láthatóan ellenséges területként azonosítja.) Egy napon majd őt is felakasztva találják a cellájában, ahogyan az néha megesik Nyugaton? Assange feje fölött, aki Ecuador londoni nagykövetségére menekült, kiadatási kérelem lebeg, különböző vádpontok,

köztük állítólagos nemi erőszak alapján. Legutóbb már azt is ráfogták, hogy – horribile dictu – a szélsőjobbal kokettált (Le Monde, 2013. augusztus 23.), ami Nyugaton a szovjet éra „ellenforradalmi tevékenységének” felel meg. A kémkedéssel, valamint kormányzati javak eltulajdonításával és illegális felhasználásával vádolt Snowden pedig csak ideiglenes menedéket kaphatott Oroszországban.

A mindenféle deviánsokkal általában olyannyira előzékeny nyugati médiumok szinte egyhangúan igyekeznek diszkreditálni tetteik jelentőségét, rágalmakkal és pletykákkal kompromittálva személyiségük integritását. Ez a médiatikus gulág persze kétségtelenül lágyabb, mint szovjet prototípusa volt, de ugyanazt a célt szolgálja: elhallgattatni és társadalmilag halálra ítélni. A Nyugat a XXI. század Szovjetuniója, ahol egyre nő a disszidensek száma, mégpedig ugyanazon okból, mint egykor a Szovjetunióban: mert egyre kevésbé hisznek az ideológiai hazugságoknak, amelyeken a rendszer nyugszik, és egyre nő a bizalmatlanság „fényes jövője” iránt. Dacára a „demokratikus” gondolatrendőrségnek, a médiatikus gulágnak és a gazdasági fenyegetésnek, a disszidencia mindenhol terjed Nyugaton, egyértelműen jelezve, hogy a rendszer napjai meg vannak számlálva.